

Fejl ogsaa i Landboernes Ansættelse, og lige-saa lidt vil jeg sige, at der blandt disse Beløb, jeg her har nævnt, slet ikke er nogen, der stammer fra Landboerne, men jeg paastaar, at den allervæsentligste Del er indkommet fra Storfabrikanter og storhandlende.

Naar jeg har opholdt mig en Del ved dette Spørgsmaal, tror jeg, man vil indrømme, at der er givet mig en særlig Anledning dertil. Jeg maa i al Almindelighed sige, at paa en Tid, da Erhvervene gennemgaaende staar i stærke økonomiske Kampe og derfor nu og da staar spændt og skarpt overfor hinanden, ser jeg det ikke som nogen formaalstjenlig Opgave at bibringe en stor Del af Befolkningen — og navnlig Befolkningen herinde i Hovedstaden — den falske Forestilling, at en meget stor Del af det bærende Erhverv, Landbrugets, Indehavere gennemgaaende unddrager sig deres Skat og ikke udreder det, de sammenholdt med andre Erhverv er pligtige.

Jeg tror, som sagt, at man vil finde det betimeligt og rimeligt, at jeg overfor denne Læggen-for-Had af store Dele af Befolkningen har gjort disse Bemærkninger til Retledning for dem, der beskæftiger sig hermed. Der er selvfølgelig andre Enkelt-heder, men jeg skal ikke opholde mig ved dem.

Efter at jeg nu har gjort nogle Bemærkninger om de personlige Statsskatters Fordeling, vil jeg gøre nogle Bemærkninger om Grundskatternes Fordeling. Ogsaa der mener jeg, der er noget, der bør stilles paa Plads for at naa til en ret Bedømmelse af Skattebyrdens Fordeling i vort Samfund. Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa Forslaget om Jordskatten, det vil, som sagt, blive behandlet af en anden Ordfører for mit Parti, men jeg vil dog gerne nævne et Par Principper i det for i Tilknytning til dette at gøre nogle Bemærkninger.

Det mest fremtrædende er jo Skattens Deling i en Skat paa Grund og en Skat, der hedder Ejendomsskyld. I Virkeligheden er den sidste en Afgift af Bygningerne, men lad mig sige, at den Maade, det er ordnet paa i Forslaget, synes jeg er særdeles heldig, blandt andet ogsaa, fordi vi af andre Grunde, saavel under Hensyn til Formuebeskatningen som under Hensyn til Arvebeskatningen, formentlig maa have en Værdiansættelse af Ejendomme i Fremtiden. I Realiteten bliver den foreslaaede Forhøjelse af Fradraget fra 4 500 Kr. til 10 000 Kr. en Lettelse for Bygningerne,

for de arbejdsskabte Værdier, og den vil derfor betyde en forøget Skat paa de Grunde, der ligger ubenyttede hen, og i sig selv ifølge sin Natur indeholde en Opfordring til en stærkere Udnyttelse gennem Bebyggelse af disse. Alt dette anser jeg for heldigt. Det er med Beklagelse, jeg har set, at Socialdemokratiets Hovedorgan ikke er tilfreds hermed, idet dette Fradrag paa 10 000 Kr. i det nævnte Organ blev betegnet som en Gave til Gaardmændene, og naar man nu ved, med hvilken Grad af Kærlighed de omfattes i dette Hovedorgan, slutter jeg vist ikke forkert, naar jeg mener, at naar Gaardmændene sættes i Forbindelse med dette Fradrag, er der Tale om noget slem. Sandheden er nu for øvrigt den, at et Fradrag paa 10 000 Kr. naturnødvendigt fortrinsvis maa komme mindre Ejendomme til gode, og det maa det navnlig, fordi Fradraget nu er saaledes indrettet, at det især falder paa Bygningsværdierne, og de er, som alle, der kender Forholdene ude i Landet, ved, forholdsvis størst i Husmandsbrugene; det er en Selvfølge, at dette Fradragets Virkning aftager med Ejendommens Størrelse. Jeg ved ikke, om denne Oplysning vil virke formildende, men jeg har dog villet give den, da det jo er det rette Forhold.

Mit Parti er ogsaa tilfreds med, at Skatten til Staten paa faste Ejendomme ikke forøges gennem det Forslag, som her er forelagt. Vi mener nemlig, at de faste Ejendomme for det første er haardt ramt i Forvejen, dels gennem Boligloven i Byerne og dels ved den fremadskridende Landbrugskrise, og dernæst er vi ganske enige med den højtærede Finansminister i det Ræsonnement, at denne Beskatning fortrinsvis maa være overladt til Kommunerne, og at Staten derfor ikke i for høj Grad maa benytte denne Skattekilde. Vi kunde derfor ikke billige, naar den tidligere Finansminister, Dr. Brandes, den 5. Marts 1920 her i Folketinget fremsatte et Forslag om Jordskyld, hvorved Skatten for det første forøgedes med 4,2 Mill. Kr., og Forøgelsen dernæst blev saaledes fordelt, at Hovedstaden fik 400 000 Kr., Købstæderne 300 000 Kr., medens der var tiltænkt Landdistrikterne godt 3½ Million. Vi maatte gaa imod denne Skatteforøgelse, og vi er derfor tilfredse med, at Finansministeren i det foreliggende Skattelovforslag ikke flytter Skattebyrden fra By til Land og ej heller omvendt. Det er saa meget rimeligere ikke at flytte den ud paa Landet, som det ogsaa paa dette Omraade